

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. С., 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела Ив. Илиева като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Въззивно търговско дело № 20255501000241 по описа за 2025 година

Обжалвано е решение № 390/28.04.2025г., постановено по гр. д. № 4119/2024 г. по описа на Районен съд – С., с което е признато за установено по отношение на С. В. Ф. съществуването на вземането на „П.“ АД за сумата 11 274, 72 лв. – възнаградителна лихва, дължима по т. 7 от Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО – А - 7731/06.07.2007г. и Анекс към него от 18.02.2008 г. и общи условия за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г., присъдена със Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 2264/20.11.2023 г. по ч. гр. д. № 4620/2023 г. по описа на С. районен съд и е осъден С. В. Ф. да заплати на „П.“ АД сумата 375, 49 лв., представляваща разноски в заповедното производство, както и сумата 1 035, 49 лв., представляваща разноски в исковото производство.

Въззивникът С. В. Ф. излага доводи за неправилност и незаконосъобразност и моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

В законоустановения срок е подаден отговор от „П.“ АД - гр.С., която моли въззивния съд да потвърди обжалваното решение. Излагат се съображения във връзка с направените във жалбата оплаквания. Претендира разноски.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание по чл. 422 ал. 1 от ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК.

Ищецът моли съда да постанови решение за установяване на вземането на „П.“ АД като кредитодател от ответника С. В. Ф. като кредитополучател по Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО-А-7731/06.07.2007 г. относно следната сума: 11 274,72 лв. - възнаградителна лихва по т. 7 от договора за кредитна карта за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 2264/20.11.2023 г. по ч.гр.д. № 4620/2023 г. на Районен съд - С.. Претендира разноски в исковото и заповедното производство.

Ответникът С. В. Ф. заявява, че оспорва иска по основание и размер, като излага подробни съображения. Претендира разноски.

По делото не е спорно, че по Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО-А-7731/06.07.2007 г., изменен и допълнен с Анекс от 18.02.2008г., ищецът „П.“ АД е издал кредитна карта Mastercard Gold и предоставил на С. В. Ф. банков кредит овърдрафт по картова разплащателна сметка с ** с първоначален размер от 10 000 лв., който е увеличен на 20 000 лв. с т. 1 от анекса от 18.02.2008 г. Според чл. 3 от договора срокът за ползване на овърдрафта е 06.07.2009 г. Съгласно чл. 36.1. от Общите условия за издаване и ползване на револвиращи международни кредитни карти с чип MASTERCARD и VISA срокът за ползване на овърдрафта се удължава автоматично всеки път за нов едногодишен срок, при условие че титулярят не е уведомил банката за прекратяване на договора най-малко 60 дни преди изтичане на текущия срок.

Видно от приложеното ч. гр. д. № 4620/2023 г. по описа на С. районен съд, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 2264/ 20.11.2023г. за сумата 11 274, 72 лв. – възнаградителна лихва, дължима по т. 7 от Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО-А-7731/06.07.2007г. и Анекс към него от 18.02.2008 г. и общи условия за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г. В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК е постъпило възражение от длъжника и в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК

ищецът е предявил настоящия установителен иск.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на 06.07.2007 г. на името на кредитополучателя С. В. Ф. е предоставена сумата от 10 000 лв. по разплащателна сметка с ** от „П.“ АД по силата на Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО-А-7731/06.07.2007 г. Усвояването на овърдрафта по картовата разплащателна сметка е започнало от 14.07.2007г. На 20.03.2013 г. кредитополучателят е надхвърлил разрешения кредитен лимит от 20 000 лв. и сумата, с която е надхвърлен лимитът, не е била незабавно погасена. От 09.04.2013 г. кредитополучателят С. В. Ф. е в забава на плащанията по договора за кредитна карта. Същият не е заплатил на банката минимални погасителни вноски: 108 броя със следните падежи: 05.04.2013 г., 05.05.2013 г., 05.06.2013 г., 05.07.2013 г., 05.08.2013 г., 05.09.2013 г., 05.10.2013 г., 05.11.2013 г., 05.12.2013 г., 05.01.2014 г., 05.02.2014 г., 05.03.2014 г., 05.04.2014 г., 05.05.2014 г., 05.06.2014 г., 05.07.2014 г., 05.08.2014 г., 05.09.2014 г., 05.10.2014 г., 05.11.2014 г., 05.12.2014 г., 05.01.2015г., 05.02.2015 г., 05.03.2015 г., 05.04.2015 г., 05.05.2015 г., 05.06.2015 г., 05.07.2015 г., 05.08.2015г., 05.09.2015 г., 05.10.2015 г., 05.11.2015 г., 05.12.2015 г., 05.01.2016 г., 05.02.2016 г., 05.03.2016 г., 05.04.2016 г., 05.05.2016 г., 05.06.2016 г., 05.07.2016 г., 05.08.2016 г., 05.09.2016 г., 05.10.2016 г., 05.11.2016 г., 05.12.2016 г., 05.01.2017 г., 05.02.2017 г., 05.03.2017 г., 05.04.2017 г., 05.05.2017 г., 05.06.2017 г., 05.07.2017 г., 05.08.2017 г., 05.09.2017 г., 05.10.2017 г., 05.11.2017 г., 05.12.2017 г., 05.01.2018 г., 05.02.2018 г., 05.03.2018 г., 05.04.2018 г., 05.05.2018 г., 05.06.2018 г., 05.07.2018 г., 05.08.2018 г., 05.09.2018 г., 05.10.2018 г., 05.11.2018 г., 05.12.2018 г., 05.01.2019 г., 05.02.2019 г., 05.03.2019 г., 05.04.2019 г., 05.05.2019 г., 05.06.2019 г., 05.07.2019 г., 05.08.2019 г., 05.09,2019 г., 05.10.2019 г., 05.11.2019 г., 05.12.2019 г., 05.01.2020 г., 05.02.2020 г., 05.03.2020 г., 05.04.2020 г., 05.05.2020 г., 05.06.2020 г., 05.07.2020 г., 05.08.2020 г., 05.09.2020 г., 05.10.2020 г., 05.11.2020 г., 05.12.2020 г., 05.01.2021 г., 05.02.2021 г., 05.03.2021 г., 05.04.2021 г., 05.05.2021 г., 05.06.2021 г., 05.07.2021 г., 05.08.2021 г., 05.09.2021 г., 05.10.2021 г., 05.11.2021 г., 05.12.2021 г., 05.01.2022 г., 05.02.2022 г. и 05.03.2022 г.

На 09.03.2022 г. банковият кредит е записан счетоводно от банката като предсрочно изискуем. По силата на т. 28, б. „а“ от общите условия, банката е обявила на кредитополучателя предсрочната изискуемост на банковия кредит чрез писмено предизвестие с изх. № 231-26/21.01.2022 г.

При настъпване на предсрочната изискуемост на банковия кредит на 09.03.2022 г. С. В. Ф. не е погасил всички свои задължения по договора за кредитна карта. Към 16.11.2023 г. вземанията на банката към кредитополучателя С. В. Ф. по договора за кредитна карта са в общ размер на 35 837.64 лв. от които: **20 000.00 лв.** – главница; **11 274.72 лв.** - възнаградителна лихва по т. 7 от договора за кредитна карта за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г.; **3 719.11 лв.** - законна лихва от датата на предсрочна изискуемост 09.03.2022 г. до 15.11.2023 г.; **60.00 лв.** - разноси за обявяване на предсрочна изискуемост на банковия кредит; **783.81 лв.** - съдебни разноси.

Във връзка с изясняване на делото от фактическа страна, въззивният съд е назначил съдебно – счетоводна експертиза, от чието заключение се установява следното:

Последната извършена платежна операция с кредитна карта, издадена от „П.“ АД, е на 14.12.2012 г., с референция № 013ZCMG123491354. След тази дата не се установяват извършени платежни операции с процесната кредитна карта.

След датата на последната платежна операция – 14.12.2012 г., по делото не се съдържат изрични данни за формално блокиране на кредитната карта от страна на банката. Установява се обаче, че през м. юни 2013 г. кредитната карта е била преиздадена, като същата не е получена от кредитополучателя С. В. Ф.. Впоследствие картата е унищожена на 08.10.2013 г. При тези обстоятелства следва да се приеме, че е налице фактическа неактивност на кредитния инструмент, тъй като преиздадената карта не е достигнала до кредитополучателя и не е била използвана.

След датата 14.12.2012 г. не са установени платежни операции с кредитна карта, издадена от банката.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В настоящия случай по сключения Договор за издаване на кредитна карта № 13РКО-А-7731/06.07.2007 г., изменен и допълнен с Анекс от 18.02.2008 г., „П.“ АД е изпълнила поетите с договора задължения, като е предоставила на С. В. Ф. банков кредит овърдрафт по картова разплащателна сметка с ** с първоначален размер от 10 000 лв., който е увеличен на 20 000

лв. с т. 1 от анекса от 18.02.2008 г. Съгласно чл. 3 от договора, срокът за ползване на кредитния лимит е до 06.07.2009 г. и се подновява автоматично при условията и по реда на общите условия. Видно от клаузата на т. 36. 1 от приложимите по правоотношението ОУ на банката – кредитор, срокът за ползване на овърдрафта се удължава автоматично всеки път за нов едногодишен период, при условие че кредитополучателят не е уведомил банката за прекратяване на договора за кредитна карта най-малко 60 дни преди изтичане на срока, съответно банката не е уведомила кредитополучателя за прекратяване на договора за кредитна карта най-малко 30 дни преди изтичане на срока. В настоящия случай ищецът твърди, че договорното правоотношение между банката и ответникът е било подновявано по реда на т. 36. 1. от Общите условия до 04.02.2022 г., когато задълженията по договора били обявени за предсрочно изискуеми с получаването от кредитополучателя на уведомление за предсрочна изискуемост. Ответникът оспорва всички твърдения като противопоставя възражение, че не е имал възможност да извършва платежни операции чрез издадена от ищеца кредитна карта, поради деактивиране на съществуващата и неиздаване и предоставяне на нова кредитна карта след изтичане на срока.

По делото е безспорно установено, че последната извършена платежна операция с кредитна карта, издадена от „П.“ АД, е на 14.12.2012 г., с референция № 013ZCMG123491354 и след тази дата не се установяват извършени платежни операции с процесната кредитна карта. След датата на последната платежна операция – 14.12.2012 г., по делото не се съдържат изрични данни за формално блокиране на кредитната карта от страна на банката. През м. юни 2013 г. кредитната карта е била преиздадена, като същата не е получена от кредитополучателя С. В. Ф. и впоследствие картата е унищожена на 08.10.2013 г.

Въззивният съд намира, че тълкуването на клаузата на т. 36. 1 от ОУ на банката води до извод, че договорът се продължава автоматично за срок от още една година само в случаите на нормално развитие на облигационното правоотношение, каквото в настоящия случай, безспорно, не е налице. Следва да се приеме, че сключеният между страните договор е бил прекратен през 2013г., когато последната преиздадена през м. юни 2013г. кредитна карта /неполучена от ответника/, е била унищожена на 08.10.2013г., тъй като по делото липсват данни и доказателства за издаването на последваща /нова/

кредитна карта на името на ответника. След този срок е безспорно, че банката не е предоставяла на кредитополучателя кредит овърдрафт в рамките на уговорения лимит, нито кредитополучателят е имал възможност да ползва такъв поради липсата на подновена кредитна карта. Не може да се приеме, че процесният договорът за кредит е продължил да съществува автоматично подновявайки се, независимо от липсата на възможност да се упражняват правата и задълженията по него. Да се приеме противното означава да се толерира бездействието на кредитора продължило девет години, в резултат от което, банката вместо своевременно да реализира правата си на кредитор – още при осъществяване на предпоставките за това, е продължила да начислява договорна лихва, което е довело до многократно увеличение на дълга, позовавайки се формално на клауза от ОУ, чиято функция е да регламентира продължаването, но на действащи договори, а не на такива, правата и задълженията по които обективно не могат да бъдат изпълнявани. Поради това следва да се приеме, че процесният кредит, от който са се дезинтересирали както длъжникът, който не ползва средства, така и кредиторът, който не търси изпълнение на вземанията си, независимо от тяхната изискуемост, не е обвързвал страните към датата на отправянето на волеизявление от банката - ищец за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, връчено на ответника на 04.02.2022 г. Следователно ищецът не е имал основание да начислява договорна лихва в размер на 11 274, 72 лв. за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г., което прави предявеният иск неоснователен.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което да бъде **ОТХВЪРЛЕН** предявеният иск от „П.” АД против С. В. Ф. за признаване за установено по отношение на С. В. Ф. съществуването на вземането на „П.” АД за сумата **11 274, 72 лв./ 5 764,67 евро/** – възнаградителна лихва, дължима по т. 7 от Договор за издаване на кредитна карта № 13РКОА - 7731/06.07.2007г. и Анекс към него от 18.02.2008 г. и общи условия за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г., присъдена със Заповед № 2264/20.11.2023 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 4620/2023 г. по описа на С. районен съд **като неоснователен.**

По отговорността за разноски:

В първоинстанционното производство е представен договор за правна защита и съдействие сключен със С. В. Ф., в който е обективизирано договорено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв. с адв. Ю. Й.

Съдът като взе предвид решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, фактическа и правна сложност по делото, както и че пред първоинстанционния съд са проведени две съдебни заседания, на които адв. Ю. Й. се е явила, представила е подробни писмени бележки определя адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. **в размер на 1 414, 72 лв. /723, 33 евро/**, което е в минимално предвиденият размер по Наредба № 1/2004 г. за МРАВ, която служи за ориентир.

С оглед изхода на делото „П.“ АД следва за заплати на адв. Ю. Й. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. в първоинстанционното производство **в размер на 1 414, 72 лв. /723, 33 евро/**.

По разноските във въззивното производство.

Във въззивното производство, С. В. Ф. е направил следните разноски: държавна такса в размер на 115,29 евро и възнаграждение за изготвяне на съдебно – счетоводна експертиза в размер на 97 евро или в общ размер на 212,29 евро.

С оглед изхода на делото „П.“ АД следва за заплати на С. В. Ф. направените във въззивното производство разноски **в размер на 212, 29 евро**.

Във въззивното производство е представен договор за правна защита и съдействие сключен с С. В. Ф., в който е обективизирано договорено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв. с адв. Ю. Й.

В контекста на решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС и с оглед изложените по – горе мотиви, въззивният съд определя адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. **в размер на 1 414, 72 лв. /723, 33 евро/**, което е в минимално предвиденият размер по Наредба № 1/2004 г. за МРАВ, която служи за ориентир.

С оглед изхода на делото „П.“ АД следва за заплати на адв. Ю. Й. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. във въззивното производство **в размер на 1 414, 72 лв. /723, 33 евро/**.

Съгласно [чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България \(ЗВЕРБ\)](#), [решение \(ЕС\) 2025/1407](#) на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и [Регламент \(ЕС\) 2025/1409](#) на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение

на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е евро, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, горепосочените суми следва да се превалутират по правилата на чл. 12-13 от ЗВЕРБ, тъй като решението е постановено след 01.01.2026г.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 390/28.04.2025г., постановено по гр. д. № 4119/2024 г. по описа на Районен съд – С. като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „П.” АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** против С. В. Ф. с ЕГН *****, с адрес: гр. С., у** за признаване за установено по отношение на С. В. Ф. съществуването на вземането на „П.” АД за сумата **5 764,67 евро /левава равностойност на 11 274.72 лева/** – възнаградителна лихва, дължима по т. 7 от Договор за издаване на кредитна карта № 13РКОА - 7731/06.07.2007г. и Анекс към него от 18.02.2008 г. и общи условия за периода от 08.03.2019 г. до 08.03.2022 г., присъдена със Заповед № 2264/20.11.2023 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 4620/2023 г. по описа на С. районен съд **като неоснователен.**

ОСЪЖДА „П.” АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** **да заплати** на адв. Ю. Й. – АК – С., с адрес: гр. С., ** адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. в първоинстанционното производство **в размер на 723, 33 евро.**

ОСЪЖДА „П.” АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** **да заплати** на С. В. Ф. с ЕГН *****, с адрес: гр. С., у** направените във въззивното производство разноски **в размер на 212, 29 евро.**

ОСЪЖДА „П.” АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** **да заплати** на адв. Ю. Й. – АК – С., с адрес: гр. С., ** адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на С. В. Ф. във въззивното производство **в размер на 723, 33 евро.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, при предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____